Într-un recital de servilism, egumenul de la Țibucani declară Rădeniul "problemă de siguranță națională"

În presa nemțeană a apărut acum două zile un material al egumenului Schitului Țibucani, un oarecare protosinghel Hrisostom Filipescu, pe tema Schitului Rădeni.

Îmbinând un servilism nedemn față de mitropolitul Moldovei și Bucovinei, ÎPS Teofan, semnatar al documentelor eretice din Creta, cu o trufie și o autosuficiență rar întâlnite la slujitorii Bisericii, egumenul Hrisostom Filipescu decretează, cu ignoranță juridică și lipsă a proprietății cuvintelor, schitul Rădeni "o problemă de siguranță națională" și cere autorităților bisericești și civile să intervină "spre binele Bisericii și demnitatea poporului român".

Nu știm ce a putut determina astfel de demers halucinant, apărut din senin, nici dacă el prevestește ceva rău pentru cei de la Rădeni. Ar putea să fie simplă invidie a celui care vede schitul vecin plin de credincioși, în timp ce la schitul său sunt mai puțini. Ar putea să fie dorința de afirmare și urcuș pe scara "onorurilor" în BOR. Nu știm.

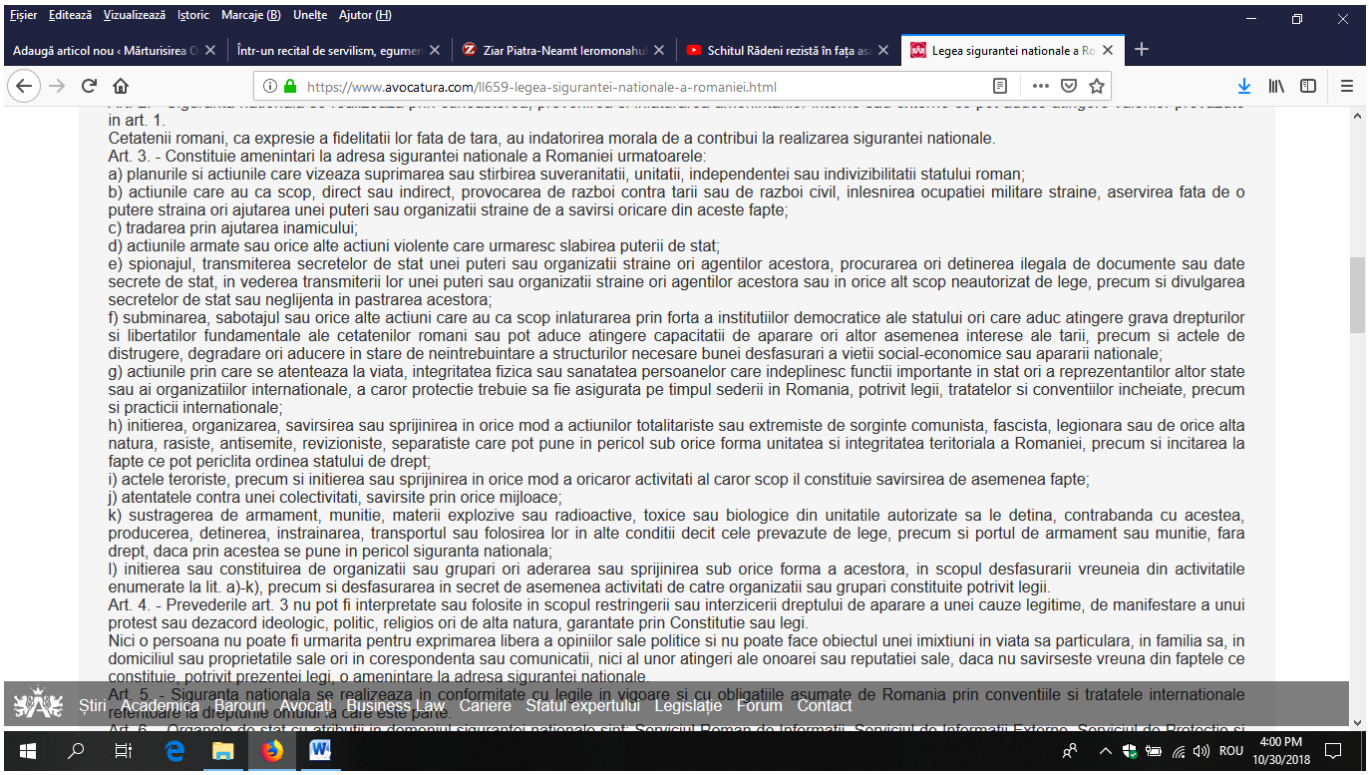
Materialul începe cu o lingușeală cum nu s-a mai văzut prea des la adresa semnatarului de la Iași al documentelor din Creta, numit "doctor foarte priceput al sufletului și al trupului, luminat de Duhul Sfânt", "ca Proorocul", "mitropolitul nostru, dragul de el", scrisă într-un limbaj ce combină „poporanismul" cu prețiozități învățate probabil de la "vlădica Calinic" (pe care le auzeam și noi prin predicile ierarhului, când eram elevi seminariști și studenți): "chimioterapia rugăciunii, radioterapia smereniei, citostaticele ascultării și așa mai departe", "era să ne fie mitropolitul, dragul de el, carne de tun" etc.

Narațiunea, de domeniul cercetării psihiatrice cu adevărat, ne prezintă un mitropolit Teofan pornit la lupta împotriva balaurilor de la Rădeni în mână cu ramura de măslin și trezindu-se, ca Proorocul, singur pe câmpul de luptă.

Nu știm dacă sfințitul cronicar relatează o ficțiune pură, o defulare a unei realități pe care nu o poate înfrunta în registrul realității, sau o viziune personală comico-tragică a evenimentelor din februarie 2017, când "preoților profesori, preoților de parohie, stareților de mănăstiri deschiși spre misiune și dialog", veniți cu Jandarmeria să îl ia pe sus pe egumenul Pamvo de la Rădeni, li s-a pus întrebarea candidă: "Aveți acte de proprietate?", iar la răspunsul lor neinspirat "Nu", jandarmii i-au sfătuit să plece, ca să nu aibă probleme cu legea și cu poporul. Și au plecat. De tot. Făcându-l pe "mitropolitul nostru, dragul de el", să "se întoarcă descurajat, ca Proorocul, fiind parcă singur într-un câmp de război". Despre care nu s-a mai auzit la Rădeni de atunci încoace.

Al doilea tablou al narațiunii ne prezintă un recital de autosuficiență și părere de sine (să îmi fie iertată ignoranța medicală, eu i-am zis denumirea pe care i-o dau părinții Bisericii, nefiind la curent cu terminologia psihanalitică, așa cum sunt „specialiștii interdisciplinari" ai părintelui Hrisostom). Deși este egumenul unui schit, protosinghelul Hrisostom se plasează în grupul "câtorva specialiști (medici psihiatri, psihologi clinicieni, psihoterapeuți sistemici de familie și mulți alții)", veniți să îl susțină pe mitropolitul Teofan și să "atragă atenția opiniei publice" că cei de la Rădeni reprezintă un fenomen periculos "care hipnotizează masele de oameni cu vulnerabilități psiho-emoționale". Cum îi hipnotizează egumenul Pamvo pe oamenii care vin din toate colțurile țării la Rădeni nu ne mai spune autorul nostru.

Ne spune în schimb că Rădeni este "o problemă de securitate națională". De ce, nu aflăm, iar cei de la ziarul nemțean nu au nicio curiozitate să îl întrebe (deotologia profesională și infracțiunea răspândirii de știri false sunt facultative pentru mulți din presa județeană). Este suficient că o asemenea autoritate în domeniul medicinei și al securității naționale ne spune că e de siguranță națională. Pentru a-l ajuta pe părintele Hrisostom să înțeleagă cumva vorbele mari pe care le rostește, îl invit să citească articolul 3 din Legea 51/1991, a Siguranței Naționale a României și să ne spună unde se încadrează existența Rădeniului în această lege.

Dacă e o problemă de siguranță națională, cronicarul cere și măsuri de la autoritățile civile și bisericești, care, nu e așa, trebuie “să își facă datoria cu responsabilitatea cuvenită”. Spre binele poporului. Și spre demnitatea poporului român. A uitat să spună și “pentru făurirea societății multilateral dezvoltate și a înaintării patriei noastre spre comunism”. Se subînțelege.

Materialul se încheie cu un apel către “oamenii de bine”, care creează nostalgia anilor ’90, când neocomuniștii lui Iliescu făceau apel la “oamenii de bine”, adică la mineri, să curețe țara de “bandiții” care cereau drepturi cetățenești.

Așadar, “Părinte Mitropolit Teofan și Părinte Episcop Calinic și alți ierarhi de bine, echipa de specialiști interdisciplinari vă susținem și vă suntem alături în toate demersurile”.

Și apoteoza servilismului și antropolatriei: “Înveliți-ne în continuare cu iubire duhovnicească părintească. Știți cum este să ne fie frig prea mult timp!”. Cum este să îți fie frig de prea mult timp, deși ai continuat să fii învelit cu iubirea duhovnicească părintească a Părintelui Mitropolit și a Părintelui Episcop știe numai părintele Hrisostom. Noi ceilalți nu știm. În gerul de la Rădeni nu am simțit dragostea ierarhului, pe când apăram acea redută contra ecumenismului, iar la Orășeni ne-a tras curentul prin ușa spartă de Jandarmii acelorași ierarhi, veniți să

îl înlocuiască cu forța pe preotul mărturisitor Ioan Ungureanu.

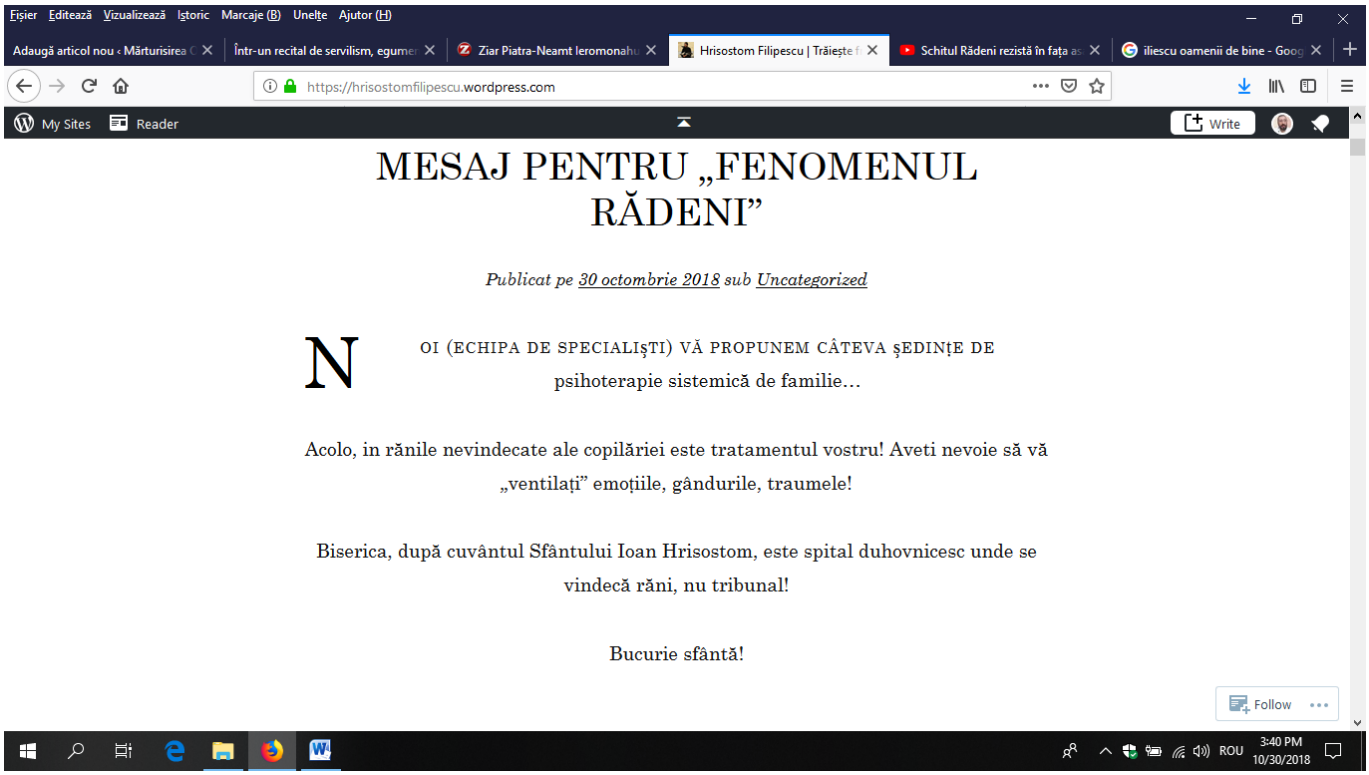
Cam asta a fost tot. Niciun cuvânt despre adevăratele motive pentru care cei de la Rădeni se adună acolo din toată țara, despre trădarea credinței ortodoxe de către cel tratat de către egumenul de la Țibucani ca un idol. Nici o vorbă despre Creta, despre ecumenism.

Câteva realități pentru părintele Hristostom, care, evident, trăiește o traumă, cauzată de incapacitatea de a se adapta la realitatea că la câțiva kilometri cineva a avut curajul să ia atitudine față de erezia ecumenistă. Poate trăiește chiar trauma incapacității de a pricepe că ecumenismul este o erezie.

1. Schitul Rădeni a debutat ca un centru al luptei împotriva ecumenismului și a fost cel mai puternic răspuns la acel moment dat ierarhie românești semnatare a documentelor eretice din Creta. Ulterior, a apărut și Schitul Orășeni, care efectiv a zguduit și zguduie încă ierarhia românească din temelii.
2. Ralierea Schitului Rădeni la gruparea schismatică a monahului grec Sava a fost un moment de recul pentru lupta antiecumenistă, dar, în ultima perioadă, există indicii că egumenul schitului, ieromonahul Pamvo Jugănaru, dă semne că dorește să repună schitul pe traiectul inițial de participant la lupta antiecumenistă reală. Va fi un drum greu, pe care păstorii și credincioșii din Rădeni îl au de parcurs, dar unele semne firave există. Chiar și așa, starea de la Rădeni este incomparabilă cu ceea ce ne arată egumenul de la Țibucani că ar fi normalitatea duhovnicească a sfinției sale.
3. Declararea pericolelor la adresa securității naționale este obligația unor instituții precise ale statului, nu poate fi subiectul fanteziilor unor autointitulate “grupuri de specialiști interdisciplinari” (probabil rămași dintre „cei 15.000 de specialiști ai fostului președinte Emil Constantinescu”).

Faptul că egumenul de la Țibucani chiar se ia în serios se vădește și în postarea de pe blogul personal (egumenul Hristostom este probabil primul blogger isihast, dacă ne uităm la cum și-a „brenduit” schitul ca loc al isihiei), de unde se vede că problema Rădeni îl macină rău de tot, deși, în mod normal, ar trebui să își vadă de

propriul schit.

Postarea, la fel de stupefiantă ca și articolul din ziarul nemțean, ne arată un psihiatru care vorbește în termenii psihanalizei freudiene, cu expresii prost traduse din limba engleză („să vă ventilați emoțiile” traduce probabil expresia englezească „vent your emotions”, care înseamnă „a împărtăși emoțiile”), cu câteva referiri la cele sfinte introduse pentru a da bine pe blogul unui monah. Nicio urmă de înclinație duhovnicească, nicio urmă de dragoste creștină, de înțelegere umană a motivelor reale ale „pacienților” de la Rădeni.

Atitudinea protosinghelului Hristostom ne arată că dacă fenomenul Rădeni nu ar fi existat, el trebuia inventat, tocmai pentru a trage un serios semnal de alarmă cu privire la astfel de devieri grave de la duhul ortodox al Bisericii noastre.